

به نام خداوند جان و خرد

اعلامیه جهانی حقوق بشر در جمهوری اسلامی فراموش شده است

احدی را نمیتوان خود سرانه توقیف، حبس و یا تبعید نمود. احدی در زندگی خصوصی، امور خانوادگی، اقامتگاه و مکاتبات خود نباید مورد مداخلات خودسرانه واقع شود و شرافت و اسم و رسمش نباید مورد حمله قرار گیرد. هر کس حق دارد در مقابل اینگونه مداخلات و حملات مورد حمایت قانون قرار گیرد.

هر کس حق دارد که در داخل هر کشور آزادانه عبور و مرور کند و محل اقامت خود را انتخاب نماید.

هر کس حق دارد هر کشوری و از جمله کشور خود را ترک کند و یا به کشور خود باز گردد.

هر کس حق دارد که در برابر تعقیب، شکنجه و آزار پناهگاهی جستجو کند و در کشورهای دیگر پناهگاهی اختیار نماید.

هر کس منفردا و یا بطور اجتماعی حق مالکیت دارد. احدی را نمیتوان خودسرانه از حق مالکیت محروم کرد.

هر کس حق دارد که از آزادی فکر، وجدان و مذهب بهره مند شود. این حق متضمن آزادی تغییر مذهب و یا عقیده و همچنین متضمن آزادی اظهار عقیده و ایمان میباشد و نیز شامل تعلیمات مذهبی و اجرای مراسم دینی است. هر کس میتواند از این حقوق منفردا یا مجتمعا بطور خصوصی و یا بطور عمومی برخوردار باشد.

هر کس حق آزادی عقیده و بیان دارد و حق مزبور شامل آنست که از داشتن عقاید خود بیم و اضطرابی نداشته باشد و در کسب اطلاعات و افکار و در اخذ و انتشار آن به تمام وسائل ممکن و بدون ملاحظات مرزی، آزاد باشد.

هر کس حق دارد که آزادانه مجامع و جمعیت های مسالمت آمیز تشکیل دهد.

هر کس حق دارد که در اداره امور عمومی کشور خود، خواه مستقیما و خواه با وساطت نمایندگانی که آزادانه انتخاب شده باشند شرکت جوید.

اساس و منشاء قدرت حکومت اراده مردم است. این اراده باید بوسیله انتخاباتی ابراز گردد که از روی صداقت و بطور ادواری صورت پذیرد. انتخابات باید عمومی و با رعایت مساوات باشد و با رای مخفی و یا طریقه ای نظیر آن انجام گیرد که آزادی رای را تامین نماید.

هر کس بعنوان عضو اجتماع حق امنیت اجتماعی دارد.

هر کس حق دارد که برای دفاع از منافع خود با دیگران اتحادیه تشکیل دهد و در اتحادیه ها نیز شرکت کند.

هر کس حق دارد که از آموزش و پرورش بهره مند گردد. آموزش و پرورش باید طوری هدایت شود که شخصیت انسانی هر کس را به حد کمال رشد آن برساند و احترام حقوق و آزادی های بشری را تقویت کند.

در نیمه قرن بیستم و پس از پایان جنگ خانمانسوز دوم جهانی در تاریخ دهم دسامبر سال ۱۹۴۸ مطابق با ۱۹ آذر ماه ۱۳۲۷ اعلامیه جهانی حقوق بشر در ۳۰ ماده در مجمع عمومی سازمان ملل متحد به اتفاق آراء به تصویب رسید. اندک زمانی پس از آنکه حکومت های فاشیستی با فروختن آتش جنگ، قاره اروپا و بخش های دیگری از کره خاک را به آتش و خون کشیدند و در شرایطی که بیداد حکومت استبدادی استالین در اتحاد جماهیر شوروی تسمه از گرده مردم نگون بخت آن سرزمین میکشید و در زمانیکه رژیم های دیکتاتوری در کشورهای توسعه نیافته آسیا و آفریقا هر گونه حقوق اولیه انسانی را برای شهروندان خود منکر بودند و با آنان چون بردگان در قرون وسطی برخورد میکردند، تصویب شدن این بیانیه چون نسیم فرح بخش آزادی گونه بشریت تحت ستم و تعرض رانوازش کرد و نوری تازه از امید به قلب انسان های دور از دموکراسی و در بند استبداد تابانید. اعلامیه جهانی حقوق بشر علی التحقیق برگ زرینی در تاریخ جامعه بشری است و سند افتخاری است برای انسان هائی که در نیمه قرن بیستم آن را تهیه و تصویب کردند. درینجا که در شصت و دومین سالروز تصویب شدن اعلامیه جهانی حقوق بشر، ملت ایران با نقض فاحش حقوق بشر روبروست. اکنون در روز هائی که قدرت های بزرگ جهان مذاکراتی را پیرامون انرژی هسته ای با دولت جمهوری اسلامی آغاز نموده اند از نظر ملت ایران بسیار بجاست که مسئله رعایت حقوق بشر از طرف دولت مردان جمهوری اسلامی نیز در مذاکرات جائی داشته باشد. اگر قدرت های جهانی همچون حاکمیت جمهوری اسلامی مفاد اعلامیه جهانی حقوق بشر را به دست فراموشی سپرده اند ما فراز هائی از این سند پرافتخار تمدن جامعه انسانی را به آنها یاد آور میشویم:

تمام افراد آدمی آزاد به دنیا میآیند و از لحاظ حیثیت و حقوق باهم برابرند. همگی دارای عقل و وجدان هستند و باید با یکدیگر با روح برادری رفتار کنند. هر کس حق زندگی، آزادی و امنیت شخصی دارد.

احدی را نمیتوان تحت شکنجه یا مجازات یا رفتاری قرارداد که ظالمانه یا برخلاف انسانیت و شعور بشری و یا موهن باشد.

هر کس حق دارد که شخصیت حقوقی او در همه جا بعنوان یک انسان در برابر قانون شناخته شود.

همه در برابر قانون مساوی هستند و حق دارند که بدون تبعیض و باسویه از حمایت قانون برخوردار شوند.

در برابر اعمالی که حقوق انسانی فرد را مورد تجاوز قرار دهد و آن حقوق بوسیله قانون اساسی یا قانون دیگری برای او شناخته شده باشد، هر کس حق رجوع موثر به محاکم صالحه را دارد.